

unu

– Închide ochii și imaginează-ți-o. Poți să o vezi?

Am aprobat din cap, cu ochii închiși.

– Este chiar acolo în fața ta. *Vizualizează-i* textura, forma și culoarea – te-ai prins?

Zâmbesc, păstrând imaginea în minte.

– Bun. Acum, întinde mâna și atinge-o. *Simte-i* conturul cu vârful degetelor, *cuprinde-i* greutatea în palme, apoi combină-ți toate simțurile – văz, pipăit, miros, gust – poți să-i simți gustul?

Îmi mușc buza și înăbuș un chicot.

– Perfect. Acum, combină asta cu sentimentul. *Crede* că există chiar în fața ta. Simte-o, privește-o, atinge-o, gust-o, accept-o, *dă-i concretețe!* spuse el.

Așa fac. Fac toate lucrurile acelea. Și, când îl aud că geme, deschid ochii să văd eu însămi.

– Ever, dă el din cap. Trebuia să te gândești la o *portocală*. Asta nu e nici pe-aproape.

– Nu, nu are nici urmă de aromă de fructe.

Râd, zâbindu-i fiecăruia dintre Damenii mei – reproducerii pe care am concretizat-o în fața mea și variantei în carne și oase de lângă mine. Ambii la fel de înalți, bruneți și atât de șocant de frumoși, încât cu greu par reali.

– Ce-o să mă fac eu cu tine? întrebă adevăratul Damen, încercând să-și compună o privire dezaprobatoare, dar eșuând lamentabil.

Ochii îl trădează mereu, arătând doar iubire.

– Hmmm... Mi-am mutat privirea de la unul la celălalt – unul real, altul invocat. Presupun că ai putea pur și simplu să mă săruți. Sau, dacă ești prea ocupat, o să-l rog pe el să-ți țină locul, nu cred că s-ar supăra.

M-am îndreptat spre Damen cel invocat, râzând când el îmi zâmbea sau îmi făcea cu ochiul, deși conturul i se estompează deja, iar el va dispărea în curând.

Dar Damen cel real nu râde. Doar clatină din cap și spune:

– Ever, te rog. Trebuie să fii serioasă. Ai atât de multe de învățat!

– Care e graba?

Îmi înfoi perna și bat ușor cu mâna locul de lângă mine, sperând că va pleca de lângă biroul meu și mi se va alătura.

– Eu credeam că timpul e *tot* ce avem? îl întreb eu și zâmbesc.

Și, când m-a privit, întregul corp mi s-a înfierbântat, iar respirația mi s-a oprit în gât și n-am cum să nu mă întreb dacă mă voi obișnui vreodată cu frumusețea lui uimitoare – pielea măslinie și catifelată, părul șaten și strălucitor, chipul perfect și trupul zvelt și bine făcut – întunecatul yin perfect pentru palidul meu yang blond.

– Cred că mă vei considera o elevă foarte nerăbdătoare, îi spun, ochii mei întâlnindu-i pe ai lui – două fântâni întunecate, cu profunzimi de nepătruns.

– Ești insașiabilă, șoptește el, dând din cap și venind lângă mine, la fel de atras de mine pe cât sunt și eu de el.

– Încerc doar să recuperez timpul pierdut, murmur eu, mereu atât de dornică de momente ca acesta, clipe când suntem numai noi și nu trebuie să-l împart cu nimeni. Chiar și știind că avem toată eternitatea înaintea noastră nu devin mai puțin lacomă.

Se apleacă să mă sărute, renunțând la lecția noastră. Orice gând referitor la manifestare, privire la distanță, telepatie – toate treburile parapsihologice sunt înlocuite de ceva mult mai urgent, în timp ce mă proptește de un maldăr de perne și îmi acoperă trupul cu al lui, noi doi împletindu-ne ca doi cârcei de viță răsuciți în căutarea soarelui.

Degetele lui se unduiesc pe sub bluza mea, alunecând de-a lungul abdomenului meu până la marginea sutienului, în timp ce eu închid ochii și șoptesc:

– Te iubesc.

Cuvinte pe care odată le păstram pentru mine. Însă, după ce le-am rostit prima dată, abia dacă am mai spus orice altceva.

Îi aud geamătul delicat și înăbușit în timp ce-mi desface sutienul, într-un mod atât simplu, atât de perfect, nimic jenant sau stângaci.

Fiecare mișcare pe care o face este atât de grațioasă, atât de perfectă, atât de...

Poate prea perfectă.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, când îl resping.

Respirația lui se transformă într-un gâfâit scurt și superficial în timp ce ochii săi îi căutau pe ai mei, pielea din jurul lor fiind tensionată și contractată într-un fel cu care m-am obișnuit.

– Nimic.

Mă întorc cu spatele și îmi aranjez bluza, bucuroasă că am învățat lecția despre cum să-mi ascund gândurile, de vreme ce este singurul lucru care îmi permite să mint.

El oftează și se îndepărtează, lipsindu-mă de înfiorarea produsă de atingerea lui și arșița privirii sale, în timp ce se plimbă de colo-colo prin fața mea. Când, în cele din urmă, se oprește și mă privește, îmi strâng buzele, știind ce urmează.

Am mai fost în situația aceasta.

– Ever, nu încerc să te grăbesc sau ceva de genul acesta. Serios, nu, spune el cu fața încruntată de îngrijorare. Dar, la un moment dat, va trebui să treci peste asta și să accepți cine sunt. Pot să materializez orice îți dorești, să transmit gânduri și imagini telepatice oricând suntem departe unul de celălalt, să te duc într-o clipă în Summerland. Dar unicul lucru pe care niciodată n-o să-l pot face este să schimb trecutul. El *există* pur și simplu.

Privesc fix podeaua, simțindu-mă mică, rușinată și dorind afecțiune. Detestând faptul că sunt atât de incapabilă să-mi ascund gelozia și nesiguranța, că sunt atât de transparente și evidente. Pentru că, indiferent ce tip de scut parapsihologic creez, n-are rost.

A avut la dispoziție șase sute de ani pentru a studia comportamentul uman (pentru a studia comportamentul *meu*) versus cei șaisprezece ai mei.

– Doar... doar mai dă-mi puțin timp să mă obișnuiesc cu toate astea, zic eu în vreme ce trag de o cusătură uzată de pe fața de pernă. Au trecut doar câteva săptămâni.

Ridic din umeri, amintindu-mi cum i-am omorât fosta soție, cum i-am zis că-l iubesc și cum mi-am pecetluit destinul nemuritor cu mai puțin de trei săptămâni în urmă.

Mă privește cu buzele lipite, cu ochi neîncrezători. Și, cu toate că ne aflăm la numai câțiva centimetri distanță, spațiul care ne desparte este atât de apăsător și încărcat – încât îl simt ca pe-un ocean.

– Mă refer la *această* viață, adaug eu, cuvintele ieșindu-mi mai repede, vocea devenindu-mi mai rapidă, ridicându-se, sperând să umplu golul și să destind atmosfera. Și, de vreme ce nu pot să mi-o amintesc pe nici una dintre celelalte, asta e tot ce am. Doar am nevoie de puțin mai mult *timp*, în regulă?

Zâmbesc cu nervozitate, simțindu-mi buzele stângace și moi în timp ce închid gura, răsuflând ușurată când se așază lângă mine, își duce degetele la fruntea mea și caută locul unde avusesem cicatricea.

– Ei bine, acesta e un lucru pe care îl avem din belșug.

Oftează, plimbându-și degetele de-a lungul conturului feței mele, în vreme ce se aplecă să mă sărute, buzele sale făcând o serie de popasuri de la frunte, la nas, la gură.

Și, tocmai când cred că urmează să mă sărute din nou, îmi strânge mâna și se depărtează. Se îndreaptă direct spre ușă și lasă în urmă o frumoasă leala roșie în locul său.

doi

Deși Damen poate simți momentul precis când Sabine, mătușa mea, virează pe strada noastră și se apropie de alea din fața garajului, nu acesta este motivul pentru care a plecat.

A plecat din cauza mea.

Din simplul motiv că mă urmărește de sute de ani, căutându-mă în toate încarnările mele, doar ca să putem fi împreună.

Doar că nu am ajuns niciodată să fim *împreună*.

Ceea ce înseamnă că *acel lucru* nu s-a întâmplat niciodată.

După câte se pare, de fiecare dată când eram pe punctul de a face următorul pas, să ne consumăm iubirea, Drina, fosta lui soție, a reușit să apară și să mă ucidă.

Dar acum, că am omorât-o, am eliminat-o cu o bine plasată, deși, ce-i drept, slabă lovitură asupra oarecum compromisei sale chakra a inimii, nu există absolut nimic și nimeni care să ne stea în cale.

În afară de mine.

Deoarece, chiar dacă îl iubesc pe Damen cu toată ființa mea și, cu siguranță, vreau să fac pasul următor, nu pot să nu mă gândesc la ultimii șase sute de ani.

Și cum a ales să-i trăiască. (Bizar, după spusele lui.)

Și cu *cine* a ales să-i trăiască. (În afară de Drina, fosta sa soție, a făcut aluzie la multe altele.)

Și, ei bine, cu toate că îmi displace să recunosc, faptul că știu toate acele lucruri mă face să mă simt nițel nesigură.

Bine, poate foarte nesigură. Adică, nu este ca și cum lista mea jalnic de sărăcăcioasă a tipilor pe care i-am sărutat s-ar putea compara vreodată cu numărul de cuceriri corespunzător celor șase sute de ani ai săi.

Și cu toate că știu că este ridicol, deși știu că Damen m-a iubit vreme de secole întregi, adevărul este că inima și rațiunea nu sunt mereu în relații amicale.

Iar în cazul meu, abia dacă își mai vorbesc.

Și totuși, de fiecare dată când Damen vine la mine pentru lecția mea, eu reușesc mereu să o transform într-o prelungită sesiune de sărutat, de fiecare dată începând prin a gândi: „Asta e! De data aceasta chiar se va întâmpla!”

Asta doar pentru a-l îndepărta tachinându-l în cel mai urât mod.

În realitate, lucrurile stau exact așa cum a spus el. Nu-și poate schimba trecutul, *acesta există pur și simplu*. Odată ce un lucru este făcut, nu mai poate fi desfăcut. Nu există buton de dat înapoi. Nu există cale de întoarcere.

Singurul lucru pe care o persoană poate să-l facă vreodată este să continue să meargă înainte.

Și exact asta trebuie să fac.

Să fac acel mare salt înainte fără ezitare, fără să privesc în urmă.

Pur și simplu, să uit de trecut și să mă îndrept spre viitor.

Doar că mi-aș dori să fie într-adevăr atât de ușor.

– Ever? Sabine urcă scările în timp ce mă agit ca nebuna prin camera mea, încercând să o aranjez înainte de a ateriza în fața biroului, pentru a mă strădui să par ocupată. Încă ești trează? întrebă ea, băgându-și capul înăuntru.

Chiar dacă are costumul șifonat, părul fără vlagă și ochii puțin înroșiți și obosiți, aura sa rezistă și radiază o frumoasă nuanță de verde.

– Tocmai terminam niște teme, zic eu dând laptopul la o parte ca și când îl folosisem.

– Ai mâncat?

Se proptește de tocul ușii, având ochii îngustați și suspicioși, în timp ce aura ei se întinde spre mine – detectorul de minciuni portabil, pe care îl cară fără să știe oriunde se duce.

– Desigur, îi spun.

Dau din cap și îi zâmbesc, făcând tot posibilul să par sinceră, dar adevărul este că surâsul mi se pare fals pe chipul meu. Urâsc când trebuie să mint. Mai ales să o mint pe ea. După tot ce a făcut pentru mine, luându-mă la ea după accidentul în care mi-a murit toată familia. La drept vorbind, nu e ca și cum era obligată să facă asta. Doar pentru că e singura mea rudă în viață nu însemna că nu putea să refuze. Și, sincer vorbind, probabil că, în jumătate din timp, își dorește să fi refuzat. Viața ei era cu mult mai puțin complicată înainte să apar eu.

– Adică, altceva în afară de băutura aia roșie.

Dă din cap, indicând sticla de pe biroul meu, lichidul roșu, opalescent, cu gust amar și ciudat, care nu îmi mai displace atât de mult ca înainte. Ceea ce este un lucru bun de vreme ce, după spusele lui Damen, îl voi bea pentru tot restul eternității. Deși nu este ca și cum *n-aș putea* să mănânc hrană adevărată, ci doar că nu mai vreau. Sucul meu pentru nemuritori oferă toți nutrienții de care aș putea avea nevoie. Și, indiferent cât de mult sau de puțin beau, mă simt mereu sătulă.

Totuși, știu ce gândește. Iar asta nu numai pentru că pot să-i citesc toate gândurile, ci pentru că eu obișnuiam să gândesc aceleași lucruri despre Damen. Mă enervam destul de rău privindu-l cum împingea mâncarea de colo-colo și cum doar se *prefăcea* că mănâncă. Asta până când i-am aflat secretul.

– Eu, hm, am mâncat ceva pe fugă mai devreme, zic în cele din urmă, încercând să nu-mi strâng buzele, să-mi feresc privirea sau să bat în retragere – toate lucrurile care mă dau de gol de obicei. Cu Miles și Haven, am adăugat, sperând că asta va explica lipsa de vase murdare, deși știu că nu este bine să oferi prea multe detalii, acestea fiind ca o lumină roșie, intermitentă, care semnalează MINCINOS LA ORIZONT!

Ca să nu mai spun că Sabine este avocat, unul dintre cei mai buni litiganți ai firmei sale, ceea ce o face incredibil de pricepută la identificarea unui prefăcut. Cu toate că, în mare măsură, își păstrează acel talent pentru viața sa profesională. În viața personală, preferă să creadă.

Dar nu astăzi. Azi, nu crede nici un cuvânt. În schimb, mă privește și spune:

– Îmi fac griji pentru tine.

Mă răsucesc astfel încât să fiu cu fața la ea, sperând să par a fi deschisă, pregătită să-i înlătur grijile, dar altminteri sunt destul de terifiată.

– Totul e în regulă, îi zic, dând din cap și zâmbind ca să o conving. Sincer, am note bune, mă înțeleg cu prietenii, eu și Damen suntem...

Mă opresc, realizând că de fapt nu am mai vorbit cu ea până acum despre relația mea, n-am definit-o clar și, în mare măsură, am păstrat-o pentru mine. Și adevărul este că, acum că am început, nu sunt sigură cum să termin.

Vreau să spun, să mă refer la noi ca iubit și iubită sună atât de lumesc și neadecvat odată ce sunt luate în calcul trecutul, prezentul și viitorul nostru, deoarece este evident că toată istoria noastră comună ne face să fim mult mai mult de-atât. Dar totuși, nu e ca și cum o să ne declar public drept parteneri eterni și nici suflete-pereche – factorul *câh* al acestui lucru este mult prea mare. Iar adevărul este că, în realitate, aș prefera să nu definesc deloc relația noastră. Pentru moment, sunt oricum confuză. De altfel, ce i-aș putea zice mai precis? Că ne-am iubit timp de secole întregi, dar încă nu am trecut de prima fază?

– Păi, eu și Damen... o ducem chiar bine, am spus în cele din urmă, înecându-mă când am realizat că am zis „bine“ în loc de „grozav“, fiind poate singurul lucru adevăr pe care l-am rostit toată ziua.

– Deci a fost aici.

Își pune pe podea servieta din piele maro și mă privește, iar amândouă suntem pe deplin conștiente de ușurința cu care am căzut în capcana sa de litigant profesionist.

Încuviințez din cap, dându-mi mental un șut pentru că am insistat să stăm aici, în loc să mergem la el, așa cum a vrut inițial.

– M-am gândit eu că i-am văzut mașina vâjâind pe lângă mine.

Își mută privirea spre patul meu mototolit, cu pernele vraște și cuvertura dezordonată și, când se întoarce din nou să mă privească, nu mă pot abține și bat în retragere, mai ales deoarece simt ce urmează să zică.

– Ever, oftează ea. Îmi pare rău că nu sunt în preajma ta destul timp și că nu putem să fim mai mult împreună. Și, cu toate că încă mai încercăm să ne obișnuim una cu cealaltă, vreau să știi că îți sunt alături. Dacă ai vreodată nevoie să vorbești cu cineva... o să te ascult.

Îmi strâng buzele și dau din cap, știind că nu a terminat, dar sperând că, dacă păstrez tăcerea și par ascultătoare, totul se va termina curând.

– Pentru că, deși tu probabil crezi că sunt prea bătrână ca să înțeleg prin ce treci, îmi amintesc cum eram la vârsta ta. Cât de copleșitor poate fi, dată fiind presiunea constantă de a te ridica la nivelul modelelor și actrițelor, și altor imagini imposibile pe care le vezi la televizor.

Am înghițit cu greu și i-am evitat privirea, având grijă să nu am o reacție exagerată, să nu mă apăr prea aprig, pentru că este mult mai bine ca ea să creadă asta decât să suspecteze adevărul.

De când am fost exmatriculată, Sabine a fost cu ochii pe mine mai mult decât oricând și a devenit de-un miliard de ori mai rău după ce și-a făcut recent plinul cu o grămadă de cărți autoeducative, totul de la *Cum să crești un adolescent sănătos în vremuri bolnave ca acestea*, până la *Adolescentul tău și mass-media (Și ce poți să faci în legătură cu asta!)*. Subliniază cu markerul cele mai îngrijorătoare comportamente adolescente și apoi mă studiază, căutând simptome.

– Dar vreau să știi că ești o fată frumoasă, cu mult mai frumoasă decât am fost eu la vârsta ta, și să te înfometezi pentru a fi asemenea acelor vedete slăbănoage... care își petrec jumătate din viață internându-se și externându-se de la diverse clinici de reabilitare... nu numai că este un scop complet nesocotit și de neatins, dar vei și